

„φέρη εἰς τὸ δειπνον ἑλευθέρης ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι
 „δὲν ἐξεύρην νὰ λέγην παρὰ τὴν ἀλήθειαν· θέλει
 „κάμει καλὰ νὰ ζήσῃ μεταξὺ βαρβάρων καὶ ἀνδραπό-
 „δων, οἱ ὅποιοι μετὰ χαρᾶς θέλουσι προσκυνήσει τὴν
 „Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν διάλευκον αὐτῆ χιτῶνα“. Ὁ
 βασιλεὺς μὴ ὑποφέρων πλέον τὴν ἕβριν, ἤρπασε τὴν
 λόγχην ἑνὸς τῶν σωματοφυλάκων, καὶ ἐφόνευε τὸν
 Κλείτον εὐθὺς, εἰάν οἱ αὐλικοὶ δὲν ἐμπόδιζον αὐτὸν,
 καὶ δὲν ἐβίαζον τὸν Κλείτον ἔξω τῆς θύρας. Ἀλλ'
 αὐτὸς εἰσέβη πάλιν εὐθὺς δι' ἄλλης θύρας, ψάλλον
 ἀτάκτως σίχης ἕβριστικῆς κατὰ τῆ βασιλείως, ὁ ὅποιος
 βλέπων αὐτὸν πλησίον τε, ἐκέντησε τὴν πλευρὰν
 αὐτῆ μετὰ τὴν λόγχην, καὶ τὸν ἐρρίψε νεκρὸν κατὰ γῆς
 λέγων τέτρε τὲς λόγους, “ὑπάγε τώρα πρὸς τὸν
 „Φίλιππον, Παρμενίωνα καὶ Ἄτταλον.

Ὁ βασιλεὺς μόλις φονεύσας τὸν πιστὸν ὑπήκοον,
 ἐγνώρισε τὴν παρανομίαν τῆς πράξεως· καὶ πεσὼν
 ἐπὶ τὸ νεκρὸν σῶμα, καὶ σύρας τὴν λόγχην, ἐφόνεύε-
 το ἰδιοχείρως, εἰάν δὲν ἐπρόφθανον οἱ σωματοφύλα-
 κες νὰ τὸν πιάσῃν καὶ νὰ τὸν φέρῃν ἀκυσίως εἰς τὴν
 σκηνὴν τε, ὅπως αἱ κολακεῖαι καὶ αἱ παραμυθίαι τῶν
 φίλων ἠσύχασαν τὸ συνειδός τε. Θέλων ἔν ὁ βασι-
 λεὺς νὰ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν, ἐξήγαγε τὸ
 εὐράτευμα ἀπὸ τῆς χειμαδίας τόπης, ὅπως τρεῖς μῆνας
 διεχείμασε, καὶ ἐεὐράτευσε πρὸς τὴν χώραν ὀνομαзо-
 μένην Γάβαζαν, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν σφοδρῶ χειμῶνι πε-
 ριπεσὼν, ἐταλαιπωρήθη αὐτὸς καὶ τὸ εὐράτευμα πολὺ,
 καὶ ἐντεῦθεν ἤλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Σακῶν, τὴν ὁ-
 ποίαν εὐθὺς ἐλεηλάτησε καὶ διήρπασε. Μετ' ἑπολυ
 ὁ σατράπης Ὁξυάρτης ἐδέχθη αὐτὸν ἐν τῇ σατραπει-
 α τε εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἔδειξεν ὅλην τὴν βαρβαρι-

κὴν μεγαλοπρέπειαν ἐν τινὶ συμποσίῳ, ὅπερ ὁ Ἀλέξανδρος ἰδὼν τὴν θυγατέρα τῆ βαρβάρου ὀνομαζομένην Ρῶξάνην, κόρην ὠραίαν καὶ ἔχουσαν ἀγχινοίαν καὶ εὐγένειαν τῆ νοῦς, ἠράσθη αὐτῆς καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, ἀποκρύπτων τὸν ἔρωτά τῆ προφασιζόμενος, ὅτι ἐμελέτα νὰ ἐνώσῃ τὰς Πέρσας καὶ Μακεδόνας μετὰ τὰς δεσμὸς Σερεᾶς καὶ ἀμοιβαίας συγγενείας, συνάπτων τὰ συμφέροντα καὶ τῶν δύο, καὶ ἐξαιρῶν ἀπὸ τῆ μέσθ παῖσαν διάφορὰν τῶν νικητῶν καὶ νικηθέντων. Τῆτο τὸ συνοικέσιον πρόξενῆσε μὲν μεγάλην δυσαρέσκειαν εἰς τὰς Μακεδόνας, καὶ παρώργισε πολὺ τὰς πρώτας τῆς αὐλῆς, οἱ ὅποιοι δὲν εἰδύνατο νὰ βλέπωσι πενθερὸν αὐτῆ ἕνα τῶν αἰχμαλώτων· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆ Κλείτης εἶδεις ἐτόλμα νὰ λαλήσῃ μετὰ παρρησίας, ἐπήνευ ὅ,τι ἔκαμνε μὲ τὰ βλέμματα καὶ μετὸ πρόσωπον, τὰ μόνον λείψανα τῆς ἐλευθερίας.

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἐκυρίευσεν ὅλας τὰς Περσικὰς ἐπαρχίας, φιλότιμος εἰς ἄκρον, ἀπεφάσισε νὰ στρατεύσῃ εἰς τὴν Ἰνδίαν, μίαν μακρὰν καὶ κινδυνώδη χώραν. Αὕτη ἡ χώρα ἐνομίζετο ἡ πλησιωτάτη ἐν ὅλῃ τῇ οἰκισμένῃ, πλατῆσα ἔ μόνον χρυσίς, ἀλλὰ καὶ μαργαρίτων καὶ λίθων πολυτίμων, μὲ τὰ ὅποια ἐσολίζοντο οἱ ἐγχώριοι. Ὁ βασιλεὺς θέλων ἤτοι νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὰς γνώμας τῶν στρατιωτῶν τὴν ἰδέαν τῆς ὑπερόχου δυνάμεώς τε, ἢ νὰ μιμηθῇ τὰς βαρβάρους κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ἐπωνυμιῶν, ἐπεθύμει ἔ μόνον νὰ λέγεται, ἀλλὰ καὶ νὰ νομίζεται ἕως τῆ Διός, ὡσὰν νὰ εἰδύνατο νὰ προσάξῃ περὶ τῆ νοῦς καθὼς καὶ περὶ τῆς γλώσσης, καὶ ἤθελε νὰ τὸν προσκυνῶσιν οἱ Μακεδόνες κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Περσῶν. Δὲν ἔλιπον ἐπαινέται τέττε τῆ μωρῆ καὶ γελοιώδους ζητήμα-

τος κόλακες, ἡ παντοτεινὴ ἐπιδημία τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, τὰς ὁποίας οἱ βασιλεῖς πρέπει νὰ φοβῶνται περισσότερο παρά τὰ ὄπλα τῶν ἐχθρῶν. Οἱ Μακεδόνες ὅμως δὲν ἠθέλησαν τρώντι νὰ γένωσι δῆλοι ἀτίμη κολακείας, καὶ πάντες ἕως ἐνὸς ἀπεφάσισαν νὰ μὴ παρεκκλίνωσιν ἑδρόλως ἀπὸ τὸ πάτριον ἔθος. Ἐκ τούτων τῶν μισοκολάκων καὶ ἀνυποκρίτων ἦτο καὶ ὁ σοφιστής Καλλιθένης· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀνυποκρισία πρῆξεν αὐτῷ τὸν θάνατον· διότι κατηγορηθεὶς ὡς κοινῶνός τῆς ἐπιβελῆς, τὴν ὁποίαν ὁ Ἐρμόλαος, νέος τις εὐγενής, ἐμελέτησε κατὰ τῆ βασιλείας, ἐβλήθη εἰς φυλακὴν δέσμιος δίχα ἐλπίδος σωτηρίας, καὶ βασανισθεὶς ἀσχηρότατα διὰ τὴν ὁμολογήσῃ αὐτὸν ἔνοχον, ἐμεινεν ἄχρι τέλους ἀθῶος καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τῶν βασάνων.

Ὁλ. — Ἡ βασιλεία τῆς Ἰνδίας, ὅπερ ἤδη ἤρχετο ὁ εὐγ. 1. Ἀλέξανδρος, ἦτο πολλὰ μεγάλη χώρα, ἡ ὁποία π. χ. διηρεῖτο εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν Ἰνδίαν ἐντὸς τῆ Γάγγ. 328. γη, καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν πέραν τῆ Γάγγη. Ὅλοι οἱ τότε Ἰνδοὶ ἦσαν ἐλεύθεροι, ἔτε συνείδισον ὡς οἱ Ἕλληνες νὰ ἔχωσι δούλους ὑπεργὰς τῶν σωματικῶν ὑπηρεσιῶν· ἦσαν δὲ διηρημένοι εἰς ἑπτὰ γενεάς, ὧν ἡ μὲν πρώτη καὶ ἐπισημοτέρα, ἂν καὶ μικροτέρα τὸν ἀριθμὸν, ἦσαν οἱ σοφισταί, οἱ φύλακες τῆς θρησκείας· δεύτεροι δὲ καὶ οἱ πλείστοι τὸν ἀριθμὸν, οἱ γεωργοί, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἦτο μόνον τὸ νὰ ἐναχολῶνται εἰς τὰ τῆς γεωργίας· τρίτοι δὲ ἦσαν οἱ ποιμένες τῶν προβάτων καὶ βοῶν, οἱ ὁποῖοι ἐποίμαινον τὰς κρίμας μεταξὺ τῶν βηνῶν· τέταρτον δὲ γένος ἦσαν οἱ πραγματευταὶ καὶ τεχνίται, συμπεριλαμβανομένων τῶν ναυπηγῶν καὶ ναυτῶν· πέμπτον δὲ γένος οἱ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι κατεγίνοντο μόνον εἰς

τὰ τῆ πολέμῃ· ἔκτοι δὲ ἦσαν οἱ ἐπίσκοποι κα-
 λόμενοι, οἱ ὅποιοι ἐφορῶσι τὰ γινόμενα κατὰ τὴν χώ-
 ραν καὶ κατὰ τὰς πόλεις, καὶ ἀναγγέλλουσιν εἰς τὸν
 βασιλέα· ἔβδομοι δὲ οἱ σύμβουλοι καὶ συνέδροι
 τῆ βασιλείας, ἀφ' ὧν ἐκρέματο τὰ ἀρχαῖα καὶ δικα-
 σήρια, καὶ ἡ δίοικησις τῶν ὅλων. Εἰς κἀμμίαν ἀπὸ ταύ-
 τας τὰς γενεὰς δὲν ἦτον ἄδεια νὰ λαμβάνη τις γυ-
 ναῖκα ἀπ' ἄλλην γενεάν, ἔτε ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ
 ἐπιτηδεύῃ δύο τέχνας, ἔτε νὰ μεταβαίνη ἀπὸ γε-
 νεᾶς εἰς γενεάν.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμβὰς εἰς τὴν Ἰνδία, ἐδέχθη
 εἰς τὴν ὑποταγὴν ὅλες τὰς μικρὰς βασιλεῖς, ὅσοι
 ἦλθον εἰς ἀπάντησιν· καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν κυριεύσας τὴν
 πόλιν Νύσσαν, ἐσράτευσε πρὸς τὰ Δαίδαλα, καὶ δια-
 μερίσας τὸ σράτευμα εἰς ὅλην τὴν χώραν, ἐκυρίευσεν
 αὐτὴν ἀμαχητί. Ἐντεῦθεν ἦλθε πρὸς τὴν πόλιν
 Μασσάγην, ἡ ὁποία πολιορκηθεῖσα παρεδόθη· ἔπει-
 τα ἐπολιόρκησε τὴν πέτραν Ἄορνον, φρερίοντι,
 τὸ ὅποιον ἐνομίζετο ἀπρόσιτον, ὥσε καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρα-
 κλῆς, ὡς λέγουσι, δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸ κυριεύσῃ.
 Ἀλλ' ἡ φρερὰ ἐκπλαγεῖσα εἰς τὰς πολλὰς πολεμι-
 κὰς τῆ Ἀλεξάνδρου ἐτοιμασίας, παρέδωκεν εἰς ἕνα
 πανικὸν φόβον αὐτὸ εἰς τὸ σράτευμα. Λέγουσιν, ὅτι ὁ
 Ἀλέξανδρος ὑπερεκαυχᾶτο ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἀλώσει
 τῆ φρερῆς, τὸ ὅποιον εἰς μάτην ἐπολιορκήθη
 ἀπὸ τὸν μέγαν πρόγονόν τε. Ἐντεῦθεν ἐπροχώρησεν
 ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὰ Ἐκβόλιμα, καὶ μετὰ δεκαεξ
 ἡμέρας ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τῆ μεγάλης ποταμῆ
 Ἰνδοῦ, ὅπε εὔρε κατὰ τὰς ἐντολάς τε προητοιμασμένα ὑ-
 πό τῆ Ἡφαισίωνος ὅλα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν διά-
 βασιν, καὶ ἐδέχθη εἰς τὴν ὑποταγὴν τε τὸν ἐκείσε

βασιλεύοντα Ὀμφιν, ὁ ὁποῖος ἐχάρισεν αὐτῷ 56 ἐλέφαντας καὶ ἄλλα ζῶα θαυμασὰ κατὰ τὸ μέγεθος. Τῇ ἐρχομένῃ ἡμέρᾳ ἦλθον καὶ παρὰ τῷ Ἀβισάρῳ, ἐνὸς γειτονεύοντος βασιλέως, πρέσβεις μὲ τὰς ἰδίας παραγγελίας, φέροντες χαρίσματα καὶ ὑποχόμενοι πίσιν καὶ εὐπειθείαν. Ὁ δὲ τρίτος καὶ τελευταῖος μονάρχης τῆς Ἰνδίας ὀνόματι Πῶρος, ἐλπιζόμενος, μάλιστὰ δὲ καὶ ζητούμενος ὑπὸ τῷ Ἀλεξάνδρῳ νὰ ὑποταχθῆ καὶ αὐτός, ἀπεκρίθη τολμηρῶς, ὅτι ἐμπορῶν νὰ πολεμήσῃ δὲν ἔσεργε νὰ ὑποταχθῆ.

Μετὰ ταύτην τὴν ἀπόκρισιν ἀπεφάσισεν ὁ Ἀλέξανδρος νὰ τὸν ὑποτάξῃ μὲ βίαν· καὶ παραδὲς τὲς ἐλέφαντας εἰς τὸν Ὀμφιν, ὅσους μετωνομάσθη Ταξίλης, ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τῷ ποταμῷ Γδάσπε. Ὁ Πῶρος στρατοπεδεύσας εἰς τὸ πέραν τῷ ποταμῷ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν διάβασιν, ἔστησε κατὰ μέτωπον ὄγδοῦνκοντα καὶ πέντε μεγαλοσώμους ἐλέφαντας, καὶ ὄπισθεν αὐτῶν τῶν θηρίων ζοῦ ἀμάξας φυλαττομένας ὑπὸ 30,000 πεζῶν· οἱ δὲ ἵππεῖς ἦσαν ὡς 7,000. Ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἐνὸς σπανίως μεγέθους τῷ σώματος καθήμενος ἐπάνω εἰς ἐλέφαντα καὶ αὐτὸν ὑπερβαίνοντα τὲς λοιπὰς κατὰ τὸν ὄγκον τῷ σώματος, καὶ ἐνδεδυμένος τὰ λαμπρὰ ὄπλα τὰ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ, ἐφαίνετο τρομερὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Ἡ δὲ γενναιότης αὐτῷ ἦτο σύμμετρος μὲ τὸ μέγεθος τῷ σώματος, καὶ ἡ φρόνησις τόση, ὅση ἦτον ἐνδεχομένη εἰς βασιλέα βάρβαρον.

Οἱ Μακεδόνες ἐφοβήντο καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν ποταμὸν, τὸν ὁποῖον ἔμελλον νὰ διαβῶσιν. Οὗτος ὁ ποταμὸς ἦτο τέσσαρα σάδια (400 ὀργυῶν) πλατύς, καὶ ἔδαμῃ διαβατὸς, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν βάθος ἐ-

φαίνεται ὡς πέλαγος· ἔτε συνέελλε τὴν ὄρμην κατὰ τὸ ὑπερβολικὸν πλάτος, ἀλλ' ἔτρεχεν ὀρμητικῶς ὡς εἰς στενότερον κανάλι, τὰ δὲ ταραχώδη καὶ ἀφράδη κύματα κοπτόμενα εἰς πολλὰ μέρη, ἀπεδείκνυον ὅτι εὕρισκοντο βράχοι καὶ λίθοι κρύφιοι. Ἀλλὰ τρομερώτερα ἦν ἡ ὄψις τῆ ὄχθου κατασκευαζομένη ἀπὸ ἀνθρώπων, ἵππων καὶ ἐλέφαντας. Ταῦτα τὰ καταπληκτικὰ θηρία ἴσαντο ἐκεῖ ὄρθια ὡς πύργοι, καὶ παραργιζόμενα ἐπίτηδες ὠρούοντο φρικτότατα. Ταῦτα πάντα ὅμως δὲν ἐδυνήθησαν μὲν νὰ καταφοβίσωσι τὴν Μακεδόνασ οἱ ὁποῖοι ἔδειξαν τόσην ἀνδρίαν εἰς ὅλασ τὰσ προσβολὰσ καὶ ἔγιναν τολμηροὶ διὰ τὰσ συνεχεῖσ νίκασ, ἀλλ' ἤδη διὰ τὸ κρημνώδες τῶν ὄχθων ἐνόμιζον ἀδύνατον τὸ νὰ νικήσωσι τὴν ὄρμην τῆ ρεύματος, ἢ νὰ διαβῶσιν ἀσφαλῶσ.

Ὁ Ἀλέξανδρος εὕρισκετο εἰς μεγάλην ἀπορίαν ἔνεκα τῆσ δυσκόλου διαβάσεωσ τῆτε τῆ στενῆ ποταμῆ· ὅμως ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ νυκτὸσ, καὶ πρὸσ τῆτο ἔκλεξε νύκτα, ὅπε διὰ τὰσ ἀσραπὰσ καὶ βροντὰσ καὶ τὴσ σφοδρῆσ ἀνέμουσ δὲν ἠκέετο ὁ θόρυβουσ τῆ στρατῆ ἐν τῷ ἐμβαίνειν· δὲν ἀπετόλμησεν ὅμως νὰ περάσῃ κατὰ πρόσωπον τῆ ἔχθρῆ, ἀλλ' ἀνέβῃ ὀλίγα μίλια (150 σάδια) ὑψηλότερον εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπε διὰ τῆσ βοηθείασ ἐνὸσ ἐξέχοντοσ βράχουσ ἀπήλαυσε τὸν σκαπὸν. Ὁ ὄχθουσ ἐκεῖ ἦτον ἔρημουσ τῶν ἔχθρῶν· καὶ εὐθὺσ ὅταν ὁ Ἀλέξανδρουσ ἐπάτησε τὴν γῆν, παρέταξεν εἰσ μάχην ὅλουσ τὴσ μετ' αὐτῆ στρατιώτασ, 6,000 πεζὺσ καὶ 5,000 ἵππεισ. Ὁ δὲ Πῶρουσ μαθὼν, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρουσ ἐπέρασε τὸν ποταμὸν, ἐπειμψε κατ' αὐτῆ τὸν ἵπὸν ἔχοντα 2,000 ἵππεισ καὶ 120 ἀμάξασ. Ἐν πρώτοισ ἐνόμισεν ὁ Ἀλέξανδρουσ, ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ πρῶ-

τη φυλακὴ τῆ ἐχθρῆ, καὶ κατάπιν αὐτῆς ἤρχετο τὸ στρατεύμα ὅλον, ἀλλὰ μαθὼν, ὅτι ἦτον ἐν μόνον τάγμα στρατιωτικόν, ὥρμησε μὲ μεγάλην ὀρμὴν, καὶ ὁ υἱὸς τῆ Πῶρος ἐφονεύθη ὁμῶς μὲ 4,000 ἵππέων, καὶ ὅλαι αἱ ἄμαξαι ἐκυριεύθησαν.

Ὁ Πῶρος μαθὼν τὸν θάνατον τῆ υἱῆ, καὶ τὴν φθαρὰν τῆ τάγματος, καὶ τὴν ἐπέλευσιν τῆ Ἀλεξάνδρου, περὶ ἧ ἐνόμιζεν, ὅτι εἶχε τὰς ἐκλεκτὰς στρατιώτας μετ' ἑαυτῆ, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ ἐναντίον· καὶ ἀφείσας ἀλίγους μόνον ἐλέφαντας ἐν τῷ στρατοπέδῳ διὰ νὰ φανθῶσι τὰς εἰς τὸ πέραν μέρος εὐρισκομένους Μακεδόνας, ἤρχετο μὲ 30,000 πεζοὺς, 4,000 ἵππεὺς, καὶ 3,000 ἄμαξας καὶ διακοσίους ἐλέφαντας, καὶ ἐλθὼν εἰς μίαν γῆν ὑπὸ τῆς ἄμμου ἐπίπεδον καὶ σερεάν, ὅπου οἱ ἵππεὺς καὶ αἱ ἄμαξαι ἐδύνοντο ἐλευθέρως ν' ἀγωνίζωνται, ἐνταῦθα ἀνέμενε τὸν ἐχθρὸν ἐπερχόμενον, καὶ παρέταξεν εἰς μάχην τὸν στρατὸν ἕτω. Πρῶτον ἐτάχθησαν εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὴν πρώτην τάξιν ὅλοι οἱ ἐλέφαντες ἐνὰς πλέθρον (ἐκατὸν πόδας) μακρὰν ὃ εἰς ἀπὸ τῆ ἐτέρου, οἱ ὅποιοι παρεβοήθουν ὡς οἱ πύργοι τὰς πεζοὺς, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν ὀπίσω. Ὁ Πῶρος ἐνόμιζεν, ὅτι οἱ πολέμιοι ἵππεὺς δὲν θέλῃσι τολμήσει νὰ ἔμβωσιν εἰς ἐκεῖνα τὰ κενὰ τῶν ἐλεφάντων διαστήματα διὰ τὸν φόβον τῶν ἵππων, καὶ οἱ πεζοὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον διὰ τὰς εὐρισκομένους πεζοὺς αὐτῆ ὅπιθεν τῶν ἐλεφάντων, καὶ διὰ τὸν κίνδυνον τῆ νὰ κατακατηθῶσιν ἀπ' αὐτὰ τὰ θηρία. Εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τῶν ἐλεφάντων ἐτάχθησαν τινὲς τῶν πεζῶν, προσαχθέντες νὰ παραβοηθῶσι τὰ θηρία δεξιόθεν καὶ ἀρισερόθεν· καὶ ἔτσι οἱ πεζοὶ ἐσκεπάζοντο πάλιν ἀπὸ

τὰς δύο πτέρυγας τῆ ἰππικῆ, καὶ πρὸ τῶν πάλιν εὐρίσκοντο αἱ ἄμαξαι. Τοιαύτη ἦτον ἡ τάξις τῆ Πώρου.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἔλθων ἀπέναντι τῆ ἐχθρῆ, ἐσάθη ἀναμένων τὸς πεζῶν, οἱ ὅποιοι καὶ ἔφθασαν δραμαίως ὀλίγον ἔπειτα, καὶ ἐνωθεὶς δὲν ἔφερεν αὐτὸς ἔτω κεκοπιακότας ἐκ τῆς ὁδοιπορείας εὐθύς κατὰ τῆ ἐχθρῆ, ἀλλὰ θέλων γὰρ δώσει καιρὸν ἀναπαύσεως, ἐπρόσαξε τὸς ἰππεὶς γὰρ κάμωσι διάφορα κινήματα ἐν κύκλῳ. Ὅτε δὲ τὸ πᾶν ἤτοιμάθη, καὶ οἱ πεζοὶ ἀνεπαύθησαν ἀρκετὰ, ὁ Ἀλέξανδρος ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Αὐτὸς δὲν ἔκρινεν ἀρμόδιον γ' ἀρχίσῃ τὴν μάχην ἐκεῖ, ὅπερ ἡ καιρία τῆ ἐχθρῆ δύναμις εὐρίσκετο, δηλαδή οἱ ἐλέφαντες καὶ οἱ πεζοὶ, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὁ Πῶρος διέταξεν αὐτὴν τοιούτῳ τρόπῳ· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἰππικὸν αὐτῆ ἦτο δυνατώτερον τῆ ἐχθρῆ, ἔλαβε τὸ περισσότερον αὐτῶν μέρος, καὶ ἐρχόμενος ἐναντίον τῆς ἀρισερᾶς πτέρυγος τῆ ἐχθρῆ, ἔπεμψεν ἐπὶ τὴν δεξιὰν τὸν Κοῖνον μὲ τὸ ἰππικὸν τάγμα αὐτῆ τε καὶ τῆ Δημητρίου, προσάξας γὰρ ὀρμήσωσιν εἰς τὸ ἰππικὸν τῆς ἀρισερᾶς πτέρυγος ἐξωπίσω, ὅταν αὐτὸς πολεμῇ κατὰ μέτωπον καὶ ἐκ πλαγίων. Ὁ Σέλευκος, ὁ Ἀντιγένης καὶ ὁ Ταύρων εἶχον τὴν φάλαγγα τῶν πεζῶν, καὶ ἐπροσάχθησαν γὰρ μὴ ἀφίσωσι τὴν σάσιντων πρὶν ἰδῶσιν, ὅτι τὸ ἰππικὸν τῆ Ἀλεξάνδρου ἔτρεψεν εἰς φυγὴν καὶ τὰ ἰππικὸν καὶ τὸ πεζικὸν τῆ ἐχθρῆ.

Ὅταν ἦλθεν ὁ Ἀλέξανδρος ἐντὸς βολῆς τόξου, ἔπεμψε χιλίους ἰπποτοξάτας, προσάξας γὰρ τοξεύωσιν εἰς τὸ ἰππικὸν τῆς ἀρισερᾶς πτέρυγος τῆ Πώρου, καὶ γὰρ τὸ βάλλωσιν εἰς ταραχὴν, αὐτὸς δὲ ὤρμησεν εἰς αὐτὸ τὸ τάγμα ἐκ πλαγίῃ ἐπὶ σκοπῶν γὰρ τὸς κτυπή-

ση πρὶν ἐνωθῆ πάλιν. Ἐν τούτοις, οἱ Ἰνδοὶ ἵππεις συγκατόμενοι πανταχόθεν σενώτερον, ἐπροχώρουν ἐναντίον τῆς Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ τότε πολεμήμενοι καὶ ὄπισθεν ὑπὸ τῆς Κοίνης, καθὰ δὴ ἐπροςάχθη, ἠναγκάσθησαν νὰ διαμεριωθῶσιν εἰς δύο τάξεις, καὶ ἄντιπολεμῶσι καὶ ἐναντίον τῶν χιλιῶν τοξοτῶν, καὶ ἐναντίον τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς Κοίνης. Ὁ Ἀλέξανδρος ὠφελόμενος ὑπὸ ταύτης τῆς αἰφνιδίας ταραχῆς τῶν Ἰνδῶν, ἐπολέμει τῆς ἐναντιμέμενης τόσοσιν γενναίως, ὥστε οἱ Ἰνδοὶ δὲν ὑπέμειναν, ἀλλ' ἐχώρισθησαν καὶ κατέφυγον ὀπίσω τῶν ἐλεφάντων ὡς εἰς τεῖχος ἀκαταμάχητον. Τότε οἱ ἐπιστάται τῶν ἐλεφάντων ἔφερον αὐτὰ τὰ θηρία ἐναντίον τῆς ἵππικῆς τῶν ἔχθρῶν, καὶ ἐκείνη τῆ σιγμῇ ἐκινήθη ἢ φάλαγγξ τῶν Μακεδόνων πρὸς τῆς ἐλέφαντας, καὶ κυκλώσαντες αὐτὰ τὰ θηρία, ἐτόξευον καὶ ἠκόντιζον καὶ αὐτὲς τῆς ἐλέφαντας καὶ τῆς ἐπιστάτας. Ἡ παρῶσα μάχη διέφερε πολὺ παρὰ τὰς προλαβέσας· διότι οἱ ἐλέφαντες ὀρμῶντες εἰς τὰς τάξεις τῆς φάλαγγος, ἐχώριζον καὶ κατέκοπτον μὲ ἀνέκφρασον μανίαν καὶ τὰς πυκνοτάτας, καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἵππεις βλέποντες τὴν φάλαγγα τῶν Μακεδόνων ἀποκρηομένην ἀπὸ τῆς ἐλέφαντας, ἐπέσρεψαν πάλιν εἰς τὴν μάχην. Ἀλλ' οἱ ἵππεις τῆς Ἀλεξάνδρου ὄντες δυνατιώτεροι καὶ πολεμικώτεροι, ἐνίκησαν καὶ τὸ δεύτερον τῆς Ἰνδῆς, καὶ ἠνάγκασαν αὐτὲς νὰ φύγωσι πάλιν πρὸς τῆς ἐλέφαντας· καὶ τότε ἐνωθέντες ὅλοι οἱ ἵππεις τῆς Ἀλεξάνδρου εἰς ἓν σῶμα, πρὸξένον μεγάλον φόνον ἀπανταχῆ, ὅπως ἔπιπτον εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἰνδῶν. Τότε οἱ ἐλέφαντες κατατραυματιζόμενοι, καὶ οἱ περισσότεροι ἰσερῆμενοι τῶν ἐπιστάτων, δὲν ἐφύλαττον τὴν συνειθισμένην εὐταξίαν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς πόνου ἀγριωθέντες, ὤρμην δίχα τι.

νός εξαίρεσως εἰς ἐχθρὸς καὶ φίλους, κατεπάτην πᾶν τὸ ἐμποδῶν. Οἱ Μακεδόνες, οἱ ὅποιοι ἀφῆκαν ἐπιτηδες ἀρκετὸν διάστημα μεταξὺ τῶν τάξεων, ἔδιδον τόπον, ὅταν οἱ ἐλέφαντες ἤρχοντο, καὶ ἀκοντίζοντες ἐπλήγονον ἐκείνους, ὅσοι διὰ τὸν φόβον καὶ θόρυβον ἐσρέφοντο εἰς τὰ ὀπίσω. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κυκλώσας μετὰ τῆ ἰππικῆ τὸν ἐχθρὸν, ἐπρόσαξε τὴν φάλαγγα νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὸν ἐχθρὸν σπευδαίως μὲ ὅλην τὴν δύναμιν· καὶ ἔτις οἱ μὲν Ἴνδοι ἰππεῖς, πλὴν ὀλίγων, κατεκόπησαν ἐν τῷ ἔργῳ· ἐκόπτοντο δὲ καὶ οἱ πεζοὶ, οἱ ὅποιοι πολεμῆμενοι πάντοθεν, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ ὁ Κρατερός, ὅστις ἔμεινεν ἐν τῇ ὄχθῃ τῆ ποταμῆ μετὰ τῆ λοιπῆ στρατεύματος, ὡς ἶδε τὸν Ἀλέξανδρον νικῶντα λαμπρῶς, περάσας καὶ αὐτὸς τὸν ποταμὸν, καὶ ὀρμῶν εἰς τὰς φεύγοντας ἐχθρὸς μὲ τὰς νεαρὰς καὶ προθύμους στρατιώτας, κατέσφαξεν ἄλλους τόσους ἐχθρὸς ἐν τῇ φυγῇ, ὅσοι ἐφονεύθησαν ἐν τῇ μάχῃ.

Ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἀπέθανον ἐκ τῶν Ἰνδῶν 20,000 πεζοὶ καὶ 3,000 ἰππεῖς, οἱ δύο υἱοὶ τῆ Πῶρος, Σπιτάρχης ὁ διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας, ὅλοι οἱ στρατηγοὶ τῶν ἰππέων καὶ πεζῶν καὶ οἱ ἐπιστάται τῶν ἐλεφάντων καὶ ἄμαξῶν· αἱ δὲ ἄμαξαι ὅλαι κατεκόπησαν, καὶ οἱ ἐλέφαντες ἄλλοι μὲν ἐφονεύθησαν, ἄλλοι δὲ ἐπιάθησαν. Ἐκ δὲ τῶν Μακεδόνων ἔπεσον ὡς ὀχδοῦκοντα ἀπὸ τῆς ἑξ χιλιάδας πεζῶν τῆ Ἀλεξάνδρου, ὅσοι εὐρέθησαν εἰς τὴν πρώτην προσβολὴν, δέκα ἰπποτοξόται, ὡς εἴκοσιν ἐκ τῶν βασιλικῶν ἰππέων, καὶ ὡς διακόσιοι ἐκ τῶν ἄλλων ἰππέων.

Ὁ δὲ Πῶρος, ὁ ὅποιος ἔδειξεν ἐν τῇ μάχῃ γάλα ἔργα ἢ μόνον στρατηγῆ, ἀλλὰ καὶ στρατιώτ

ναίε, βλέπων τὸν φόνον ὅλα τῆ ἱππικῆ καὶ τῶν περισσοτέρων πεζῶν, δὲν ἔφυγεν ὡς ὁ Δαρειὸς πρῶτος τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐμάχετο τοσῦτον, ἕως ἔ' υπέμενον ἐν τῇ μάχῃ καὶ ὀλίγοι τινὲς Ἰνδοί· τέλος δὲ πληγώθεισ τὸν δεξιὸν ὦμον, τότε δὴ καὶ αὐτὸς ἀνεχώρει καθήμενος ἐπὶ τὸν ἐλέφαντα καὶ εὐκόλως διακρινόμενος ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐκ τῆ μεγέθους τῆ σώματος καὶ ἐκ τῆς ἀπαραδειγματικῆς ἀνδρίας. Διὸ γνωρίσας αὐτὸν εὐκόλως ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἐπιθυμῶν νὰ σώσῃ τοιοῦτον βασιλέα, ἔπεμψε κατόπιν τὸν Ἰνδὸν Ταξίλην, ὁ ὅποιος πλησιάζων ὅσον ἐδύνατο χωρὶς κινδύνου ζωῆς, ἔκραζε τὸν Πῶρον νὰ σταθῇ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸ παράγγελμα τῆ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Πῶρος ἀποσραφεὶς καὶ ἰδὼν τὸν Ταξίλην τὸν παλαιὸν ἐχθρὸν, "πῶς, εἶπε, δὲν καὶ κρᾶζει ὁ Ταξίλης ὁ προδότης τῆς πατρίδος καὶ τῆς βασιλείας;" καὶ εὐθέως ῥίψας τὸ ἀκόντιον, ἔφονευσεν αὐτὸν, εἰάν δὲν ἐπρόφθανε νὰ φύγῃ δραμαίως εἰς τὰ ὀπίσω. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐχ' ἦττον ἀγαπῶν νὰ σώσῃ τοιοῦτον ἀνδρεῖον βασιλέα, ἔπεμψεν ἄλλης καὶ ἄλλης ἀξιωματικῆς, ἐξ ὧν ἦτα καὶ ὁ Μερόης, εἰς τῶν πισῶν ἐκείνου φίλων, ὁ ὅποιος παρεκάλει τὸν Πῶρον ἐνθέρμως νὰ ἔλθῃ πρὸς ἕνα ἄξιον αὐτῆ νικητῆν. Μετὰ πολλὰς δεήσεις ὑπήκουσεν ὁ Πῶρος, καὶ ἦρχετο εἰς τὰ πρόσω. Ὁ Ἀλέξανδρος μαθὼν αὐτὸν πλησιάζοντα, ἦρχετο μετὰ τινος συνωδίας εἰς ὑπάντησιν· καὶ πλησιάσας ἐσάθη καὶ ἐθαύμαζε καὶ τὸ μέγεθος τῆ σώματος (ὑπερ ἦτον ὑπερ τὰς 5 πήχεις), καὶ τὸ κάλλος τῆ Πῶρος, καὶ ὅτι δὲν ἐφαίνετο περίλυπος ἐπὶ τῇ δυσυχίᾳ, ἀλλ' ἦρχετο ἀφόβως ὡς δυνατὸς καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστῆς, τῆ ὁποῖα ἢ γενναία ὑπερμαχία τῆς βασιλείας πρέπει νὰ τὸν κάμῃ ἐπαινετὸν καὶ ἄξιον τῆς

τιμῆς τῆ νικητῆ βασιλέως. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐλά-
 λησε πρῶτος, καὶ ἠρώτησε μὲ σεβασὸν καὶ χαριέστατον
 τρόπον, πῶς ἤθελε νὰ τὸν μεταχειρισθῆ; βασιλι-
 κῶς εἶπεν ὁ Πῶρος. Ἀλλὰ δὲν ζητεῖς ἄλλο τι περισ-
 σότερον; εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. “Ὅλα, εἶπεν, ἐμπε-
 ριέχονται ἐν τῷ λόγῳ βασιλικῶς.” Ὁ Ἀλέξαν-
 δρος θαυμάσας τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν γεν-
 ναιοφροσύνην, ἣ ἁποία ἐφαίνετα ἀύξαναμένη περισσό-
 τερον ὑπὸ τῆς συμφορᾶς, ὅχι μόνον ἀπέδωκε τὴν βα-
 σιλείαν, ἀλλ’ ἐπρόσθεσε καὶ ἄλλην χώραν περισσοτέ-
 ραν, καὶ ἔδειξε πρὸς αὐτὸν μεγάλην τιμὴν καὶ φιλίαν,
 καὶ ἐγνώρισεν αὐτὸν ἔπειτα πιστὸν μέχρι θανάτου. Δὲν
 ἐξεύρομεν ποῖον ἐκ τῶν δύο τούτων πρέπει νὰ θαυμά-
 σωμεν περισσότερον, τὸν νικητὴν ἢ τὸν νικηθέντα.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὠκαδόμησεν εἰς τὸν τόπον τῆς
 μάχης καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἐπέρασε τὸν ποταμὸν, δύο πό-
 λεις, καὶ τὴν μὲν πρώτην ὠνόμασε Νίκαιαν ἐπώνυ-
 μον τῆς νίκης, τὴν δὲ δευτέραν Βυκεφάλειαν εἰς
 μνήμην τῆ ἵππου Βυκεφάλου, ὁ ὅποιος ἀπέθανεν αὐτῷ
 ὅχι διὰ τὰς πληγὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ γῆρας. Μετὰ
 τὴν νίκην ὁ Ἀλέξανδρος ἔθαψεν ἐντίμως τὴς ἀπο-
 θανόντας στρατιώτας, ἐπανηγύρισεν ἀγῶνας, καὶ ἔθυσσε
 θυσίας εὐχαρισηρίους εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου ἐπέ-
 ρασε τὸν Ἰδάσπην.

Ὁ Ἀλέξανδρος νικῆσας ἤδη τὸν Πῶρον, ἐπρο-
 χώρησεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, τὴν ὁποίαν, ὡς μὴ κατοικη-
 μένην ὑπὸ ἔθνους πολεμικῆ, ὑπέταξεν εὐκόλως καὶ μὲ
 τὴν ταχύτητα ἐνὸς ὄδοιπόρου μᾶλλον ἢ νικητῆ. Παλ-
 λαὶ μικραὶ ἐπαρχίαι ὑπετάχθησαν εἰς αὐτὸν, γνώ-
 σκασαι μάλιστα, ὅτι ἡ διατριβὴ αὐτῷ ἔμελλε καὶ ἦναι
 ὀλιγοχρονία, καὶ αἱ νίκαι πρόσκαιραι.

Διαβαίνων ὁ Ἀλέξανδρος πλησίον μιᾶς πόλεως, ὅτε πολλοὶ Βραχμᾶνες, ἦτοι ἱερεῖς τῶν Ἰνδῶν, κατήκων, ἐπεθύμησε νὰ συνομιλήσῃ καὶ νὰ καταπέισῃ, εἰ δυνατόν, μερικὸς νὰ τῷ ἀκολουθήσῃ· μαθὼν δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι δὲν ἤρχοντο ποτὲ πρὸς ἄλλους, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἤρχοντο πρὸς αὐτὸς, ὅσοι ἐπεθύμουν νὰ τὸς ἴδωσιν, ἔκρινεν ἀνοίκειον τῆς ἀξίας τῆ νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸς, καὶ ἀδικὸν νὰ τὸς βιάσῃ νὰ πράξῃ ἐναντίον τῶν νόμων καὶ ἐθίμων, καὶ ἔπεμψε τὸν φιλόσοφον Οὔνησικρίτου συχολαστὴν Διογένης τῆ κυνικῆ. Ἐλθὼν ἔν ὃ Οὔνησικρίτος, ἔ μακρὰν τῆς πόλεως ἀπήντησε δεκαπέντε Βραχμᾶνας, οἱ ὅποιοι ἀπὸ πρωτὶ ἕως ἑσπέρας ἴσαντο γυμνοὶ εἰς τὸν ἴδιον τόπον καὶ εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐπέστρεφον πρὸς τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν πόλιν. Αὐτὸς ἀποσραφεὶς, εἶπε τὴν αἰτίαν τῆς ἐλεύσεώς τε πρὸς τὸν Ἰνδὸν Κάλανον, τὸν νομιζόμενον σοφώτατον τῆς χώρας, ὁ ὅποιος, ἂν καὶ φιλόσοφος αὐσηρότατος καὶ ὑπέργηρος, κατεπέϊθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Κάλανος βλέπων τὰ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα τῆ Οὔνησικρίτου, ἐγέλασε καὶ εἶπεν, «ὅτι τὸ πάλαι ἡ γῆ ἐσκεπάζετο ἀπὸ σίτον καὶ κριθὴν καθὼς τὴν ἀπὸ κονιορτόν· ὅτι πλὴν τῆ νερῶ οἱ ποταμοὶ ἔρρεον γάλα, μέλι, ἔλαιον καὶ οἶνον· ὅτι τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων πρὸξένησαν τὴν μεταβολὴν αὐτῆς τῆς μακαρίας καταστάσεως, ὁ δὲ Ζεὺς θέλων νὰ παιδεύσῃ τὴν ἀχαριστίαν των, κατεδίδασεν αὐτὸς εἰς μακρὰν καὶ πολυμοχθοῦ ἐργασίαν· ὅτι μετὰ ταῦτα παρακινέμενος εἰς εὐσπλαγχνίαν διὰ τὴν μετάνοιαν, ἀπέδωκεν αὐτοῖς τὴν πρῶην εὐθυμίαν· ὅτι ὅμως αὐτοὶ, ὡς ὅλα τὰ φυσικὰ πράγματα, ἐπανέστρεφον εἰς τὴν πάλαι

ἡ ἀταξίαν.“ Αὕτη ἡ διήγησις ἀποδεικνύει σαφῶς, ὅτι αὐτοὶ οἱ Γυμνοσοφισταὶ ἐγίνωσκον ὅπως ἐν τῇ πρωτοπλάσει τὴν μακαριότητα καὶ τὰ κακὰ, εἰς ὅσα καταδικάζθη διὰ τὰ ἀμαρτήματά τε.

Ὁ Ὀνησίκριτος ἠνάγκαζεν αὐτὸν τὸν σοφιστὴν καὶ ἄλλον τινὰ ὀνόματι Δάνδαμιν ν' ἀφήσωσι τὴν σκληρογυγίαν, καὶ ν' ἀκολουθήσῃν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, λέγων ὅτι θέλουσιν εὖρη βασιλέα γενναῖον καὶ εὐεργέτην, ὁ ὁποῖος ἤθελε κάμει αὐτὸς παντοδαπὰς τιμὰς καὶ ἀγαθὰ. Τότε ὁ Δάνδαμις ὑποκρινόμενος οὐχ ἡμαρτωρὸν καὶ φιλοσοφικὸν εἶπεν, “ὅτι δὲν εἶχε χρεῖαν ἡτῷ Ἀλέξανδρου· ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτον ἕως τῷ Διὸς καθῶς καὶ ὁ Ἀλέξανδρος· ὅτι δὲν εἶχεν ἔτε ἔλλειψιν ἡτινὸς, ἔτε ἐπιθυμίαν, ἔτε φόβον· ὅτι ὅσον ζῆ, ἡ ἡγῆ θέλει τῷ δώσει ὅλα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἡ καὶ ὁ θάνατος θέλει τὸν ἐλευθερώσει ἀπὸ φορτικὸν ἡ σὺντροφον (ἐννοῶν τὸ σῶμα), καὶ θέλει τῷ δώσει ἡ τὴν παντελῆ ἐλευθερίαν.“ Ὁ Κάλανος ἐδείχθη μετριώτερος· καὶ μὴ ἀκέων ἔτε τὴν ἀντίστασιν, ἔτε τὴν ἀπαγόρευσιν τῷ προσώτῳ, ὁ ὁποῖος ἤλεγχεν αὐτὸν ὡς ταπεινόφρονα, διότι ἤθελε νὰ δελεύσῃ ἄλλον αὐθύντην πλὴν τῷ θεῷ, ἡκολούθησε τὸν Ὀνησίκριτον, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τῷ Ἀλέξανδρου, ὁ ὁποῖος ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ μεγάλης χαρᾶς.

Φιλοτιμύμενος ὁ Ἀλέξανδρος νὰ μιμηθῆ τὸν Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα εἰς τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐκστρατείας, ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ νικῶν, καθὼς αὐτοὶ, ἔως ἔ εὕρισκεν ἔθνη. Οἱ στρατιῶται, χορτασμένοι ἀπὸ λάφυρα, καὶ καταπεπονημένοι ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἐκστρατείας, ἡδὴ ἐγνώριζον τὴν ἀχόρτασον φιλοτιμίαν τε καὶ τινὲς μὲν αὐτῶν ἐθρήνην ἐλσεινολογῶντες οἰκτρῶς

τὰς δυσυχίας, ἄλλοι δὲ ἐβόων παρρησίᾳ, ὅτι δὲν ὑπάγην περαιτέρω. Οἱ βασιλεῖς ἐπεθύμει πρὸ πάντων νὰ λεηλατήσῃ τὲς τόπαι τῆ βασιλείας Ἀγρᾶ μένους, ὅσις ἔζη πέραν τῆ ποταμῆ Γάγγη καὶ εἶχε 200,000 πεζοὺς, 3,000 ἐλέφαντας, 20,000 ἵπποις, καὶ 2,000 ἀμάξαις. Οἱ στρατιῶται δὲν ἤθελον νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐκεῖνας τὰς μεγάλας ἐρήμους, αἱ ὅσαι ἔκειντο πέραν τῆ Γάγγη, ἐρήμους λέγω τρομερωτέρας εἰς αὐτὰς καὶ παρὰ τὸ καταπληκτικώτατον στρατεύμα τῆς Ἀσίας. Οἱ Ἀλέξανδρος ἐλάλησε πρὸς αὐτὰς μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ῥητορικῆς, παρακαλῶν νὰ μὴ ἀφήσωσι τὸν βασιλέα αὐτῶν ὀπίσω, καὶ φοβερίζων ὅτι ἐμελέτα νὰ λάβῃ τὰς Σκύθαις καὶ τὰς Περσικὰς στρατιῶταις, καὶ ν' ἀποκτήσῃ μὲ αὐτὰς μόνους νίκαις ἀξίας τῆ ὀνόματος καὶ τῆς δόξης τῆς. Ἀλλ' οἱ Μακεδόνες ὅλοι ἐπέμενον εἰς τὴν ἀπόφασιν στρατῶν, καὶ τελευταίον μετὰ πολλὰς δεήσεις καὶ δημηγορίας κατεπέδωσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι μόνον πρὸς τὴν μεσημβρίαν, ὅπως ἐμελέτων νὰ εὔρωσι τὸν πλησιέστερον Ὠκεανόν, καὶ ν' ἀκολουθήσωσιν ὡς βέβαιον ὁδηγὸν τὸν ποταμὸν Ἰνδόν (1).

π. χ. Πρὸς ταύτην τὴν ἐκστρατείαν εἰσέβη ὁ Ἀλέξανδρος εἰς εὐχολον, ὁ ὅποιος συνίστατο ἀπὸ 800 πλοῖα, τριή-

(1) Οἱ Ἀλέξανδρος ἦλθε μεταξὺ 32° καὶ 33° πλάτ. καὶ μακρὰν τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀττάκε εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν· ἔπειτα διαπεράσας τὴν νῦν ἐπαρχίαν Παντζάβ, ἕτως ὀνομαζομένην ἐκ τῶν διαρρέοντων πέντε μεγάλων ποταμῶν, ἔφθασεν ἕως εἰς τὸν 2° φασιν (νῦν Μπεγιά), καὶ ἐντεῦθεν ἐπιστρέψας διὰ τῆ Ἰδάσπε, ἦλθεν εἰς τὴν νῦν ὀνομαζομένην Μελταν, καὶ ἐπλευσεν ἐπὶ τὸν Ἰνδὸν εἰς τὸν Ὠκεανόν.

ρεις τε ἔκ πλοιάρια, τὰ ὅποια ἔφερον τὰ στρατεύματα
 ἔκ τὰς τροφάς. Ὁ Σόλος ἔφθασε τῇ πέμπτῃ ἡμέρᾳ εἰς
 τὰς συμβολὰς τοῦ Ἰδάσπε ἔκ Ἀρκεσίνε, ἔκ ἐκινδύνευ-
 σε πολλά διὰ τὴν ὀρμητικωτάτην ἔνωσιν τῶν ποτα-
 μῶν· τέλος δὲ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀξυδράκων
 ἔκ Μαλλῶν, τῶν πολυανθρώπων ἔκ μαχίμων ἔθνων
 τῆς ἀνατολῆς. Ὁ Ἀλέξανδρος νικήσας αὐτὸς εἰς πολ-
 λὰς μάχας, ἔκ κυριεύσας τὰς ἰχυρωτάτας πόλεις,
 ἦλθε τελευταῖον ἔναντιον τῆς μητροπόλεως, ὅπερ σχε-
 δὸν ὅλοι κατέφυγον, ἔκ σήσας σκάλαν, ἀνέβη πρῶ-
 τος αὐτὸς τὸ τεῖχος, ἀκολουθῶντων ἄλλων δύο ἀξιω-
 ματικῶν (Πευκέε ἔκ Λεοννάτε). Τότε οἱ ἀκολουθῶν-
 τες (ὑπασπισαί) νομίζοντες αὐτὸν κινδυνεύοντα, ἀνέβαι-
 νον εὐθύς νὰ τὸν βοηθήσωσιν· ἀλλ' ἡ σκάλα ἐκόπη,
 ἔκ αὐτὸς ἀφέθη μόνος ἐπάνω τῆς τεύχους. Τότε ἐφύλα-
 ξε τὴν ζωὴν τε μεταχειριζόμενος ἀυθάδειαν μᾶλλον ἢ
 ἀνδρίαν· ἔκ πηδήσας ἐκ τῆς τεύχους εἰς τὴν πόλιν γε-
 μάτην ἐχθρῶν ἔχων τὸ ξίφος ἐν τῇ χειρὶ, ἀπέ-
 κρυσσε τὴς πλησιεστάτης ἐχθρῆς, σφάξας καὶ αὐτὸν
 τὸν στρατηγὸν τῶν Ἰνδῶν, ὁ ὅποιος ὤρμησεν ἔναντιον
 τε· ἔκ ἔτιωσ ἐπισηριζόμενος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς δένδρον,
 ὅπερ ἔτυχεν ἐκεῖ πλησίον, ἐδέχετο ὅλα τὰ βέλη
 τῆς ἐχθρῆς εἰς τὴν ἀσπίδα, ἔκ ἐφόβιζε μακρόθεν ἔκ
 τὴς τολμηροτάτης. Τέλος δὲ, Ἰνδός τις στρατιώτης
 ἔρριψε κατ' αὐτῆς βέλος τριῶν ποδῶν τὸ μῆκος, τὸ
 ὅποιον διεπέρασε τὸν θώρακα ἔκ τὸ δεξιὸν πλευρὸν ὀ-
 λύγον, ἔκ εὐθέως ἐξῆλθε τόσον πλῆθος αἵματος
 ἀπὸ τῆς πληγῆς, ὥστε τὰ μὲν ὅπλα τε ἔπεσον ἐκ
 τῆς χειρὸς, αὐτὸς δὲ ἔκειτο ὡς νεκρός. Ὁ τὸν βασι-
 λέα τοξεύσας Ἰνδὸς νομίζων αὐτὸν τῶντι νεκρὸν, ἔ-
 δραμε νὰ τὸν γυμνώσῃ· ἐκείνος δὲ ἀναλαμβάνων τὰς

ἐναπολείπσας δυνάμεις, ἐπλήγωσε τὸ πλευρὸν τῆ βαρβάρου μὲ τὴν μάχαιραν καιρίως. Κατὰ δὲ ταύτην τὴν σιγμὴν ἔφθασαν καὶ ὀλίγοι τινὲς ὀπαδοὶ τῆ Αἰλεξάνδρου εἰς βοήθειαν, καὶ σκεπάζοντες κύκλωσαν τὸ σῶμα, ἀνδίσαντο εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν ἐχθρῶν, ἕως ἧ οἱ στρατιῶται κατέσπασαν τὰς πόρτας, καὶ διασώσαντες αὐτὸν, ἐφόνευσαν ὅλους τὰς ἐγκατοίκους χωρὶς ἐξαιρέσεως ἡλικίας ἢ γένους.

Ἡ πληγὴ τῆ βασιλέως, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον ἐφαίνετο κινδυνώδης, εἰς 6 — 7 ἡμέρας ἠγγιζεν ἤδη εἰς παντελεῆ ἴασιν, ὥστε ὁ Αἰλέξανδρος ἀναβάς ἐφ' ἵππου ἐπαρρησιάσθη εἰς τὰς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι ἐθεώρουν αὐτὸν μὲ ἀκόρεσον ἠδονήν. Μετ' ἕ πολὺ δὲ ὁ Αἰλέξανδρος ἐκινήθη εἰς τὰ πρόσω, ἐξακολουθεῖν τὴν ὁδοιπορείαν καὶ ὑποτάσσωσιν ἐν τῷ διαβαίνειν τὴν χώραν ἐκατέρωθεν, ἕως ἧ οἱ ναῦται ἐγνώρισαν ἀπὸ τὸ φέσκωμα τῆ ποταμῆ τὴν ἐγγύτητα τῆς θαλάσσης, καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν βασιλέα, ὅτι αὐτοὶ ἠσθάνοντο ἤδη τὰς αὔρας τῆ Ὠκεανῆ. Οὐδὲν ἄλλο ἐφόβισε τὸσον τὰς Μακεδόνας, ὅσον ἡ καλιρροία τῆ Ὠκεανῆ· ἐπειδὴ ὄντες συνειδισμένοι εἰς τὰς ἀνεπαιθήτους καλιρροίας τῆς Μεσογείας θαλάσσης, ἔμειναν ἑκατονταεταῖοι ἰδόντες τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν, ὅτι ὑψώθη εἰς ὑπέρμετρον ὕψος καὶ ἐπλημμύρησε τὴν πεδιάδα, καὶ ἐνόμιζον τῆτο σύμβολον τῆς θεϊκῆς ὀργῆς. Ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον ἐφοβήθησαν μετ' ὀλίγας ὥρας, ὅτε ἶδον, ὅτι ὁ ποταμὸς ἐγκατέλιπε πάλιν τὰς ὄχθας καὶ ἀφῆκε στεγνὴν τὴν πεδιάδα, τὴν ὁποίαν ὀλίγω πρότερον ἐπλημμύρησε. Τέλος δὲ, μετ' ἐννεάμηνον πλέον ἔφθασεν ὁ Αἰλέξανδρος εἰς τὸν Ὠκεανὸν, καὶ θυσιάσας εἰς τὸν Ποσειδῶνα, καὶ θεωρῶν μὲ ἄκραν ἠδονὴν ἐκεῖνο τὸ ἀχανές